

Malgrat la suspensió, EL TEMPS sí que celebra Carnaval

El carnaval de la guerra

Algú ha decidit que aquest any no se celebrin els tradicionals carnivals. A pesar de la prohibició, EL TEMPS no ha pogut resistir la temptació de demanar a algunes plomes esmolades que triïn un personatge públic i el disfressin al seu gust.

George Bush i Saddam Hussein, i les seves causes respectives, han creat la psicosi oportuna perquè gran part d'Europa no celebri el carnaval. Són repercussions mínimes, si es vol, però el carnestoltes és una de les poques causes capaç d'aglutinar sense traumes la totalitat de la població. Sobretot, perquè el període de divertiment que precedeix la quaresma implica, en molts casos, els tres únics dies de llibertat que en justifiquen 362 de repressió, austeritat i penitència anuals. Prou motiu per a rebel·lar-s'hi.

A través de les pantalles, Scarlett O'Hara (Vivien Leigh) i Rhett Butler (Clark

unionista -annexionista- com Rhett, posessin en un ai la platea terràquia per un assumpte de passions inconcensuables, encara que convenientment empaquetat (el rebuig a l'invasor, l'alliberament de Palestina, etc.) per al consum de masses. És per això que hem decidit disfressar l'un i l'altre, Hussein i Bush, de Butler i d'O'Hara. Perquè en el fons s'estimen. Perquè en el fons, amb el nom de Déu o Al·là, estan recobrint les sorres del desert i l'asfalt de les ciutats amb una catifa de cadàvers. I perquè esperem que a tots dos se'ls endugui el vent.

JOSEP FRANCO: NARCÍS SERRA COM A TORTUGA NINJA

Gable) van tenir el pati de butaques en un ai. Els sentiments nobles, finalment, van sucumbir a la passió. Era inevitable. Com era inevitable que George Bush, un enamorat de la terra -de la terra per la terra, de qualsevol terra de negocis fèrtils- com Scarlett, i Saddam Hussein, un arrogant

¿Qui, en els llunyans confins de la mar blava,
desplega les banderes imperials
i amb els seus aliats occidentals
en disputes alienes clava fava?
¿Qui, sense abandonar les clavegueres,
ajuda a controlar el monopoli
a canvi d'unes gotes de petroli
i envia els nostres joves a galeres?
¿Qui, amagat en el fons d'un soterrani,
martiritza les teclades d'un piano
quan vol gaudir d'un descans momentani
i amb un nas comparable al de Cirano
ensuma els adversaris de la creu
i els combat en el nom de l'únic Déu?
És el flamant ministre de la guerra
la tortuga mutant "Rafael" Serra.

ENRIC SÒRIA: AMADEU FABREGAT O EL PARDAL DE BURJASSOT

Carnestoltes moltes voltes, Quaresma no tornes més. Cert que enguany la Quaresma ha començat massa d'hora, una nit de foc de mitjan febrer, i ens ha fet mig clandestí l'alegre carnaval, però, afortunada-

dament, la provident saviesa dels nostres governants ha aconseguit que el carnaval, en la castissament valenciana versió del sainet, tinga la supervivència assegurada, ploquen míssils o dimonis, cada dia a Canal Nou.

Amadeu ho pregonava per llevant i per ponent: si hi ha res que definesca el caràcter valencià és la gràcia del sa-i-net (que de tristos malalts bruts ara als moros ja els en sobren). De pas, l'intel·lectual orgànic del regne comoditat alligona els elitistes babaus que no saben el que fan i donen l'esquena al poble amb les seves pretensions de ser formals i moderns, com si foren europeus. Pobres il·lusos, sant Vicent que els illumine. I el cas és que l'elit d'aquests voltants no ha parat de fer sainets, des de *L'agüelo pollastre* a *La gresca del Palmar dels poetes*, passant per *Fotut i arrimat al marge*, però sempre amb vergonya o sense voler ni saber-ho, mentre que el nostre pardal predica amb l'exemple i amb la ploma, sàviament administrada, i té un estol d'escolans més rotunds que un dijous gras i més

escarransits que un mànec.

Ja em diran si no és un sàinet dels bons el que es cuina Fabregat en el canal en què priva: normalitza el valencià impedit que es contamina amb vicis i mal exemples que un doblatge imprecident sens dubte li causaria; el valencià "pa lo nostre". Ha retallat les partides de tècnica i informadors mentre que la directiva no para d'obrar xalets, que el món està massa perdut i les guerres no esclaten la nit que toca.

Per tot això i resumint, l'intel·lectual Amadeu és el rei del carnaval i la gràcia de València per obra i gràcia de Déu, i acudirà a carnestoltes amb el seu vestit millor: el bec d'or, les plomesertes, un caramull de bunyols, i en la pitrera uns versets que siguen expressió justa del bon humor valencià que amb tant d'aire representa: "Si és la tele un carnaval/ i un sàinet el canal nou/ és gràcies a aquest par-dal:/ la periquita de l'ou".

SERGI PÀMIÉS: RECEPTA PER A LA QUARESMA

Agafeu un polonès. Feu-lo papa de Roma. Vestiu-lo amb una sotana blanca, de luxe. Atorgueu-li un bon sou i una veu estranya, capaç de resar en set o vuit idiomes. Avorriu-lo fins al punt que el Papa

s'avorreixi molt. Obligueu-lo a celebrar el carnaval. Disfresseu-lo. Com que voldrà disfressar-se de papa, digueu-li que d'això rai. Que es posi una gavardina. Si pot ser, d'aquelles amb els botons estripats i amb mitja dotzena de taques d'oli. A sota, una samarreta de paleta i uns calçotets fins a l'alçada dels genolls. Poseu-li ulleres de sol, no fos cas que el reconeixessin i el fessin quedar malament. Per a subjectar els calçotets, feu-li dur tirants. Agafeu-lo i poseu-lo a la sortida d'una escola. Quan en sortin els nens (disfressats de barrufets) obligueu-lo a obrir-se la gavardina i a fer ganyotes obscenes. Si suporta la prova, és que és un bon papa.

MARIA JAÉN: REINA SOFIA O LA VOLUNTÀRIA DE LA CREU ROJA

El títol era *Las chicas de la Cruz Roja* o s'hi assemblava força. Una en devia ser la Concha Velasco, quan era ye-ye. Si aquests països tinguessin princesa, potser li tocaria interpretar el paper d'infermera ye-ye, ara que els temps han tornat a ser el que eren. *The way we were*. Però aquí no hi ha princesa. Llàstima.

Si n'hi hagués, creixeria amb presses per arribar a temps al Golf: la reina de les infermeres -línia negra per damunt de les parpelles, medalla de la pau, mo-

cador violat al cap, somriure i mirada psíquedèlics. Les noies de la creu vermella al pit, vestides de blanc immaculat, la seguirien en el seu descens a l'infern de Bagdad. Els metges que treballen sense fronteres haurien obert camí i la necessitarien. El món àrab també.

Ella seria com són totes les reines: elegant, culta, políglota i benèvola, amb un cor gran i generós. Duria un maletí discret, bagul màgic, d'on trauria injeccions i joguines; litres de alcohol per a desinfectar ferides innumbrables i reproduccions, a mida natural, d'algun Velázquez o Picasso; benes, esparadraps i un exemplar o dos de la *Iliada*; no hi faltarien un grapat d'invitacions per a algun concert clàssic, o un recital-gala-benèfica dels millors tenors del món en honor a les víctimes del conflicte armat. Només ella seria capaç de caminar, amb gràcia i sabates de taló, entre els enderrocs i aprofitar, entre cura i cura, per a recollir alguna mostra de la ciutat cremada i aprendre'n els rituals.

AGUSTÍ PONS: LEOPOLDO TORRES COM A DESERTOR

El senyor Leopoldo Torres, fiscal gene-

EL GAT INVISIBLE

ral del regne, el disfressaria amb parracs de diaris vells i revistes difuntes –retalls de *Cuadernos para el Dialogo*, per exemple– amb uns *walkmans* a les orelles, d'on sortiria la veu de Boris Vian: "Monsieur le président/ je ne suis pas sur terre/ pour tuer des pauvres gents./ C'est

pas pour vous fachez/ il faut je vous dise/ ma décision est prise/ je m'en vais déserte". Boris Vian va compondre aquesta cançó no abans ni en els prolegòmens, sinó després d'una guerra. ¿Quina cançó escriurà Leopoldo Torres quan s'acabi l'hecatombe del golf Pèrsic? Entre l'horror a la guerra i la temptació aïllacionista la tria no és fàcil, entre altres raons, perquè potser no se'ns hi permet escollir: som una punta perifèrica de l'imperi i a penes fa quatre dies que hem estat admesos al reialme de la prosperitat europea; les condicions, però, s'han imposat des de fora. Encara que un determinat orgull patriòtic –directament emparentat amb el concepte de l'honra i la *hidalgua*– pugui arribar a fer creure en una sobirania il·limitada. Cal ser menys Quixot en presentar el pes real d'Espanya en el concert de les nacions i més pragmàtic –més protestant, si voleu– en organitzar la contribució a l'expedició militar aliada, on els nostres són pràcticament els únics soldats de lleva.

Per això disfressaria el fiscal Torres amb parracs de desertor. Com una penitència a la ineptitud del govern que no ha sabut muntar una milícia professional per a la guerra del golf Pèrsic –tot i que després del 23-F, qualsevol precaució semblava, en aquest sentit, poca– i, sobre tot, com una penitència per les paraules vanes que el fiscal general ha dedicat als desertors. "Et qu'ils pourront tirer...".

JESÚS MONCADA: JOSEP LLUÍS NÚÑEZ O LA DAMA DEL PARAIGUA

Vist el moment de glòria que viu el Barça, em sembla que ningú no hi tindria res a dir si el senyor Josep Lluís Núñez, president del club a més a més d'eminència cantonera, participava a la rua disfressat d'algun dels símbols de la ciutat. Descartats la font de Canaletes, per raons tècniques de conducció d'aigua, i el monument a Colom, per no tocar el voraviu a ningú, li suggeriríem que es disfressés de Dama del paraigua. Potser les mides del senyor Núñez no són exactament les de la gràcil senyoreta del Parc de la Ciutadella; una bona cotilla, però, fa miracles. Quant al paraigua, l'en recomanaríem un de tela forta, barnilles d'acer reforçades i, si és possible, amb parallamps incorporat. Això de la meteorologia és matèria compli-

cada; les prediccions, incertes. Val més no badar: de cop i volta poden començar a caure llampecs i pedregades.

FERRAN TORRENT: STOITXKOV: L'ULL DE POLL PELS NÚVOLS

Hi ha dues coses en la vida que Stoitxkov, a més de jugar al futbol, hauria fet com els àngels: una és fer de policia municipal encarregat del trànsit urbà, gesticula bastant bé; l'altra, evidentment per la seva actualitat, la de podòleg, i, considerant els resultats obtinguts, és indubtable

que hauria aconseguit un èxit sense precedents. De fet, Urizar Azpitarte, ha quedat d'allò més content del treballat podològic del búlgar. Primer es va queixar, però això passa sovint, quan el mal a tractar és en un lloc tan determinant com la base del cos humà. Després, però, Urizar no posà inconvenients a reconèixer que Stoitxkov és un bon professional, i quan Urizar ho manifestà no sabem ben bé si es referia al toc de pilota del davant (en això de les pilotes Hugo Sánchez també té un bon toc), o bé comentava la refinada habilitat de Stoitxkov com a callista. Siga com siga, l'ull de poll d'Urizar quedà diluït en la gespa del Camp Nou, en una demostració palpable que si hi ha mans que haurien de portar mitjons, hi ha peus que porten guants de seda. Des d'aquell dia la cura de l'ull de poll s'ha posat pels núvols.